

Матей. Последниятъ бѣше несъкрушумата негова воля, неговото „безумие“, но успѣхитѣ на театра, неговия репертуаръ се държеше върху крилата на Маня.

Маня е героинята на „Съвременъ театръ“. Тя, като воинъ, до последенъ часъ остана на сцената, на нея тя получи тежкитѣ вериги на единъ неджгъ, приковалъ я съ десятки години на леглото.

Нейниятъ дневникъ би билъ истинска „книга за живота и смъртъта“, въ която една интелигентна българка, извадена отъ строя, цѣли години съзерцава двата метафизични хоризонта, безъ да се загуби въ едина отъ тѣхъ.

Нейното дѣло за нашия театръ е велико. Но това дѣло е фундаментъ на нейното земно дѣло — върха на което е страданието.

Сътворенитѣ отъ нея образи иматъ въ себе си елементи отъ красотата и вѣчността, и ако бихме желали да ги представимъ въ форма на тригълникъ, тѣ биха изглеждали така:

Офелия
Саломе — Настя
Инка — Нора — Елена
Марике — Монна Ванна — Соня
Хилда — Фру Алвингъ — Катерина
Лаура — Маруся — Елена — Грушенка
Кети — Рита — Мария — Стина

Други тригълникъ би могълъ да се състави отъ ролитѣ ѝ въ „нерепертуариитѣ пиеси“. Той би билъ по-голѣмъ, но по-малко значителенъ.